

отлично оръжие отъ злато и стомана, великолепенъ конь и една трета отъ богатството си. Сетне го благословилъ и го пусналъ да върви. Робертъ скочилъ на коня и на прощаване викналъ на баща си:

— Точно следъ година и единъ день ние пакъ ще се видимъ!

А царьтъ навелъ скръбно побѣлѣлата си глава и сълзи бликнали отъ очитъ му.

Бавно се върналъ той въ покоитъ си, заключилъ се и дълги дни не пускалъ никого при себе си.

Изминала година и единъ день. Не се връща т нито Леополдъ, нито Робертъ. Царьтъ се измъчвалъ отъ мъка и отъ день на день ставалъ все по-тжженъ. Нѣколко седмици вече лицето му не видѣло усмивка. Младиятъ Конрадъ съчувствувалъ на тежката скръбъ на баща си и веднѣжъ му казалъ съ развълнуванъ гласъ:

— Мили татко, не мога вече да те гледамъ, какъ на стари години проливашъ горчиви сълзи за синоветъ си. Азъ съмъ увѣренъ, че тѣ сж живи и искамъ да трѣгна и ги намѣря. Дай ми благословията си и ми позволи да замина.

Старецьтъ се уплашилъ да не изгуби и най-малкия си синъ. Той му казалъ строго:

— Никога нѣма да се съглася и ти да заминешъ. Не искамъ да изгубя всичкитъ си синове. Доста се измъчихъ по тия, които ме напуснаха. Ти трѣбва да останешъ въ кжши и да бждешъ мой наследникъ.

Младиятъ князь млъкналъ и вече не повторилъ молбитъ си.

Тѣй минали нѣколко години. Конрадъ празнувалъ двадесетгодишнината отъ рождението си и тозъ день стариятъ царь билъ извънредно веселъ. Вечерьта, преди да си легне, той се дълго молилъ на Бога и Му благодарилъ, че е запазилъ за утѣха на старинитъ му най-малкия синъ. После навелъ умерената си глава на възглавницата, заспалъ и видѣлъ чуденъ снъ.

Присънило му се, че се разхожда въ голѣма хубава градина. Навсѣкжде цвѣтѣли чудни цвѣтя, а само въ една забравена леха нѣмало нито шубръчка. Той се съжалилъ надъ лехата и посѣлъ въ нея три палми. Скоро палмитъ пораснали и пуснали на далеко широкитъ си листа.

Но изведнѣжъ се извила буря. Тя повадила на земята едната палма, а грѣмотевица обгорила до коренъ другата. Дветъ палми безпомощно отпуснали листа и започнали да линѣятъ.

Но третата растѣла великолепно и съ разкошнитъ си листа пазѣла първитъ две.

Благодатенъ дѣждъ започналъ да се стича по широкитъ ѝ листа и щомъ нѣколко блѣскави капки се отронили по полуизсъхналитъ палми, тѣ се тутакси изправили и станали дори похубави, отколкото били по-рано.

На сутриньта царьтъ извикалъ най-умния сънотѣлкувателъ, разправилъ му снъ си и му заповѣдалъ да го разгадае. Дълго се мъчилъ мъдрецьтъ да разтълми снъ и най-после казалъ:

— Царю честити! Дърветата, които си посадилъ на снъ, сж твоитъ синове. Двамата по-голѣми пораснаха силни и хубави, за твоя голѣма радостъ, но когато те напуснаха, съ тѣхъ се е случило нещастие и сега тѣ живѣятъ въ беда. Третото дърво, което е запазило другитъ и е израсло великолепно, е твоятъ малъкъ синъ. Той ще отърве братята отъ нещастие, а самъ ще стане великъ и славенъ и ще ошастливи много държави съ мъдростьта и силата си.

Когато си отишълъ сънотѣлкувателътъ, царьтъ повикалъ сина си и му казалъ:

— Конраде, трѣгни още сега да диришъ братята си. Не тжжи за мене; азъ съмъ увѣренъ, че ще ги намѣришъ, и очитъ ми отново ще ви видятъ, преди смъртьта да ги затвори.

Младиятъ князь обходилъ на дълъж и на ширъ много страни. Но никжде не можалъ да научи нѣщо за братята си.

Веднѣжъ вървѣлъ презъ една гжста гора и попадналъ въ скалиста и тъмна тѣснина. Стигналъ до една пещера и видѣлъ предъ нея двама души съ тояги въ ржце. Коситъ имъ били разчордени и сплъстени, лицата — слаби и бледи, а дългитъ имъ бради падали на гърдитъ имъ — разрошени въ безреда.

Конрадъ се вгледалъ втречено въ лицата имъ и позналъ братята си. Той скочилъ отъ коня и съ сълзи на очи ги пригърналъ.

— О, Боже! — възкликналъ той. — Какъ ще се зарадва татко, когато се завърнемъ заедно! Но що се е случило съ васъ?

— Нашитъ нещастия могатъ да се разкажатъ съ две думи, — отговорилъ Леополдъ. — Въ единъ голѣмъ градъ азъ се скаралъ съ нѣколцина мъже. Тѣ ме набиха, отнеха ми богатството, коня и меча и ме прогониха извънъ града. Дълго скитахъ азъ и — за да не умра отъ гладъ, просихъ милостиня подъ прозорцитъ. Единъ день попаднахъ въ тая пещера и намѣрихъ тукъ брата си. На пжтъ за Италия го нападнали разбойници и го ограбили. Решихме да се заселимъ въ пещерата: срамъ ни е да се явимъ предъ стария си баща.

— Не се срамувайте, мили братя! — от-